

82. møde.

Onsdag den 31. marts kl. 13.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Vivike* til socialministeren:

„Vil ministeren for at opfylde kravet om børns undervisningspligt i loven om forsorgen for åndssvage give tilladelse og bevilge penge til privatundervisning af hjemmeboende åndssvage børn, der ikke har mulighed for at komme i skole på grund af pladsmangel?“

Skriftlig begrundelse:

I Nimtofte træningsskole på Djursland er der børn, der har været på skolens venteliste i mere end 2 år, og de må fortsat vente med at komme i skole, til der bliver plads. For at afhjælpe pladsmangelen ved Nimtofte træningsskole søgte skolens ledelse for ca. et år siden statens åndssvageforsorg om ca. 125.000 kr. til en pavillon, men inden pengene blev bevilget, trådte regeringens bygge- og anlægsstop i kraft.

Derefter søgte skolens ledelse Midtdjurs kommune om økonomisk bistand, men det afslog kommunen, da man mener, at træningsskolen er for dårlig til at undervise åndssvage børn i. Midtdjurs kommune forsøgte i stedet for at få de omliggende kommuner til at være med i den fælles opgave at bygge en ny træningsskole. Dette så ud til at skulle lykkes til gavn og glæde for børnene og deres forældre, men nej. Socialministeriet svarede kommunerne, at bygningen af en ny træningsskole er en statsopgave og ikke en kommunal.

Socialministeren (*Nathalie Lind*): I et svar her i tinget den 22. april 1970 til hr.

Evald Kristensen gjorde jeg udførligt rede for omfanget af den undervisnings- og oplæringspligt, som er fastslået i loven om forsorgen for åndssvage og andre særlig svagt begavede.

Jeg vil gerne henvise hr. Vivike til, hvad jeg dengang udtalte; det står i Folketingstidende 1969-70, sp. 5196 ff. Det, jeg navnlig vil henlede opmærksomheden på, er, at det af forarbejderne til loven fremgår, at hele realiseringen af den nyindførte undervisningspligt ikke blot måtte være knyttet til den rytme, hvori forsorgens skoler og andre institutioner har kunnet udbygges, men også til de synspunkter, man til enhver tid må anlægge om arten af de institutioner, man ønsker, og den form for oplæring, man vil tilstræbe.

Der er i de år, som er forløbet, siden åndssvage-loven blev gennemført, sket en meget betydelig udbygning af forsorgens undervisningsvæsen, således at det nu med føje kan siges, at man i det væsentligste har dækket debilområdet. Derimod er kapaciteten ikke tilstrækkelig på de såkaldte træningsskoler, der som en forsøgsordning er etableret for at tage sig af de børn, som ikke kan klare undervisningen i de etablerede skoler. Hvorledes denne undervisning eller måske snarere funktionsorienterende oplæring af denne gruppe børn nærmere bør indrettes, overvejes, som jeg også tidligere har udtalt her fra talerstolen, i et særligt udvalg, træningsskoleudvalget, som blev nedsat i 1967 af åndssvageforsorgen. Betænkningen fra dette udvalg foreligger ikke endnu, og derfor kan jeg ikke vide, efter hvilke retningslinjer dette sagkyndige udvalg og socialstyrelsen vil anbefale at man skal gå frem.

Allerede af den grund må jeg være betænkelig ved nu at følge hr. Vivikes forslag om uden at afvente denne sagkyndige vurdering af undervisningens form og indhold at etablere privatundervisning af hjemmeboende åndssvage børn. Jeg vil gerne understrege; at det her i hovedsagen drejer sig om børn, som man inden for åndssvageforsorgen ikke tidligere troede det var muligt at undervise;